

ספר תיקון הברית

על שמירת ותיקון פגם הברית דיניו ומנהגיו

סדר בראשית

חלקי

אור הזוהר 410 * תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

סדר בראשית

תמניא יומין, אינון שיעורא דשבת, דאיהו תרין אלפין אמין לכל סטר, לנטרא בהון אות שבת, כגוונא דא אינון תמניא יומין תחום לקבלא בהון אות ברית, ולנטרא ליה בהון, דלא יתעביד באות ברית חלול: אמר רבי אלעזר אבא יומא חד הוינא אזלי אנא ורבי יוסי, ואתא בריה דרב המנונא סבא מההוא עלמא, בדיוקנא דהאי עלמא ואודמן לן בארזא כגוונא דמחמר בתרין חמרין, ושאינא (נ"א ושאל לון) מאי את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו, ואמר איהו מלין שפירין, אבל עם כל דא בעינא למשמע מפומך, אמר ליה ברי בודאי ברית איהו שקיל לשבת, ובגין דא בראשית ירא שב"ת.

העולם עומד על האדם שהוא שומר הברית קודש זה לשון הזוהר הקדוש (בראשית דף נ"ו ע"א) תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא עבד האי ברית וקיימא עליה עלמא, מנלן דכתיב בראשית ברא שית, דא ברית דעלמא קיימא עליה.

שבת. כמו כן הם שמונה ימים תחום לקבל בהם אות ברית, ולשמור אותנו בהם, שלא נעשה באות ברית חלול. אמר רבי אלעזר, אבא, יום אחד היינו הולכים אני ורבי יוסי. ובא בנו של רב המנונא הזקן מאותו עולם, בדיוקן זה העולם. והזדמן לנו בדרך כמו שמחמר בשני חמורים. ושאלנו (נ"א ושאל אותנו) מהו את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו, ואמר הוא דברים יפים. אבל עם כל זה רוצה אני לשמור מפין. אמר לו, בני, בודאי ברית הוא שקול לשבת, ומפני זה (בראשית ירא שבת). (ג פירוש הזוהר: בא ראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ (בראשית פרק א' פסוק א')

איתא בתיקוני זוהר בראשית ברא ברית אש. בראשית בגימטריה ברית אש.

איתא בזוהר: קם רבי שמעון פתח ואמר: בראשית ברי"ת א"ש. דאיהו אות ורשימו, דעלאין ותתאין בה קימין. איהו אות דצבא דלעילא, דבהון אתקרי קודשא בריך הוא יקו"ק צבאות. ואיהו אות דצבא דלתתא. איהו אות וברית דבה קימין שמיא וארעא, כמה דאת אמר (ירמיה לג, כה) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת. איהו אות ודאי, דאיהו רשימו דחותמא דמלכא.

ברית דא צדיק

ובתיקוני זוהר הקדוש (תיקון כ"ג, דף ס"ט עמוד א') בראשית ברי"ת א"ש, ברית דא צדיק, כל אתקרי, קשורא דכל אברין דגופא, ח' דאיהו

(א) קם רבי שמעון פתח ואמר: בראשית ברי"ת א"ש. שהוא אות ורושם, שעליונים ותחתונים בו עומדים. הוא אות הצבא שלמעלה שבהם נקרא הקדוש ברוך הוא יקו"ק צבאות. והוא אות הצבא שלמטה. הוא אות וברית שבו עומדים שמים וארץ, כמו שאתה אומר אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת. הוא אות ודאי, שהוא רושם של חותם המלך. (ב) פירוש הזוהר: בראשית, ברי"ת א"ש. ברית זה צדיק. כל נקרא. קשר כל אברי הגוף. ח' שהוא שמונה ימים, הם שיעור השבת, שהוא שני אלפים אמות לכל צד, לשמור בהם אות

אתמר ובית עשו לקש, ואיהו לק"ש בהפוך אתוון שק"ל, ואיהו שקל לצדיקים דנטרין ברית שקל הקדש, ווי למאן דלא נטיר ליה, וזכאה איהו מאן דנטיר ליה, ומאן דנטיר ברית האי איהו עד עליה ע' מן שמע ד' מן אחד.

זוכה לצלם אלקים ועל ידי זה הבריות יראים ממנו בתיקוני זוהר (תיקון ס"ב, דף צ"ד עמוד ב') ובמאי נסתר בר נש מאלין דינים וקטרוגין דלא שלטין

עליה, בתיובתא, הדא הוא דכתיב (תהלים צ"א א') יושב בסתר עליון דא אימא, דאיהי סתר עליון מנה דא חכמה, דלא אשתמודע אלא בה', "בצל שד"י יתלונן" דא אימא עלאה, (נ"א תתאה) **צל שד"י** דאיהו **אות ברית קדש**, דאיתמר ביה (תהלים ל"ט ז') **אך בצלם יתהלך איש**, ודא שכנתא תתאה, דאיהי צלמו דקודשא בריך הוא, ועליה אתמר (בראשית א' כ"ז) **ויברא אלקים את האדם בצלמו**, בצלמו ממש דא שכנתא, צלמו דקודשא בריך הוא, במדה דיליה בשעור דיליה דלא אוסיף ולא גרע.

וידוע שמי שיש לו צלם אלקים יראים ממנו כל הברואים, כדאיתא עוד בזוהר (חלק ד' דף קכ"ג

ע"ב) **בזה הלשון: ובגין דכולא אתברי בהאי צולמא דעל כל ישראל דאיהי צדיק אתמר בהון (בראשית ט') ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו', וכל אלין למה מתפחדין מהאי דיוקנא דאינון מתמן אתבריאוו, אלא משום דשם הוי' שריא עליה רזא דמלא (דברים כ"ח) וראו כל עמי הארץ וגו', עד כאן לשונו.**

ברית איהו ודאי צדיק ח"י עלמין סוד ה' ליריאיו ובריתו להודיעם

אדהכי הא סבא קא נחית לגבה מלקדמין, פתח ואמר, רבי רבי, (י') ברית איהו ודאי צדיק

עוד איתא בזוהר (פרשת נח, דף ס"ו ע"ב) **תא חזי, כל זמנא דישאל נטרו קיימא קדישא, כדין עבדי קיומא לעילא ותתא, וכד שבקי להאי ברית כדין לא אשתכח קיום לעילא ותתא, עד כאן לשונו.**

זוהו מה שאמרו (נדרים דף ל"ב ע"א) **גדולה מילה שאלמלא מילה לא נתקיימו שמים וארץ, שנאמר כה אמר ה' אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי.**

צדיק שומר הברית זוכה להוציא מן הגיהנום רשעים הרבה

מזבא בתיקוני זוהר הקדוש (תיקון ל"ב, דף ע"ו עמוד ב') **ואינון שבעה מדורין דגיהנם, ההיא נפשא דלא חזרה בתיובתא באלין תלת, נחית לה קודשא בריך הוא במדורין דגיהנם אלין, ותמן אתנשי לדרי דרין: ואם הוא צדיק אתמר ביה (משלי כ"ד ט"ז) "כי שבע יפול צדיק וקם", אמר ליה רבי אלעזר, ואם הוא צדיק אמאי נחית תמן, אלא בגין לאפקא מתמן כל נפשא ונפשא מאלין דהרהרו בתיובתא ומתו בקצרות שנין, ואיהו טרח בגיניה, דא איהו מאמר קדמאה דאיהו בראשית.**

זוכה למלכות

איתא בתיקוני זוהר הקדוש (תיקון ס"ח, דף צ"ט עמוד א') **ודא רזאי את קשתי נתתי בענן, ואוקמוהו חבריא מלה דאקיש לי, מוקש כתיב ביה, דביה הוה מוקש דאדם קדמאה, כמה דאוקמוהו אדם הראשון מושך בערלתו הוה, ומה דנטיר ליה איהו בהקש בשותפו עמי, בדיוקנא דילי, עלה אתמר (בראשית א' כ"ז) "ויברא אלקים את האדם בצלמו", בגין דמאן דנטיר ברית זכה למלכות, הרי איהו בהקש לי בשותפי עמי, ואם לא נטיר ליה איתחזר ק"ש, קשה ליה קשה לאות ה', ועל האי קש**

(ז) פירוש הזוהר: ובמה נסתר בן אדם מאלו דינים וקטרוגים שלא שולטים עליו. בתשובה, זה הוא שכתוב יושב בסתר עליו. זו אימא שהיא סתר. עליון ממנה זו חכמה, שלא ניכרת אלא בה'. בצל שד"י יתלונן זו אימא עליונה (נ"א תחתונה). צל שד"י שהוא אות ברית קודש, שנאמר בו אך בצלם יתהלך איש. וזה שכנה תחתונה, שהיא צלמו של הקדוש ברוך הוא. ועליון אמר ויברא אלקים אתה אדם בצלמו. בצלמו ממש זו השכינה, צלמו של הקדוש ברוך הוא. במידה שלו בשיעור שלו שלא הוסיף ולא גרע.

(ד) פירוש הזוהר: בוא ראה, כל זמן שישאל שומרים ברית קודש, אז עושים קיום למעלה ומטה. וכאשר עוזבים את זאת הברית, אז לא נמצא קיום למעלה ומטה.

(ה) פירוש הזוהר: והן שבעה מדורי הגיהנם. אותה נפש שלא חזרה בתשובה באלו שלושה, מוריד אותה הקדוש ברוך הוא במדורי הגיהנם האלה, ושם נשכחת לדורי דורות. ואם הוא צדיק נאמר בו כי שבע יפול צדיק וקם. אמר רבי אלעזר ואם הוא צדיק מדוע יורד שם. אלא כדי להוציא משם כל נפש ונפש מאלו שהרהרו בתשובה ומתו בקצרות שנים, והוא טורח בשביתו. זה הוא מאמר ראשון שהוא בראשית.

(ח) פירוש הזוהר: ומפני שהכל נברא בזה הצלם שעל כל ישראל שהוא צדיק, נאמר בהם ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגומר.

(ט) בינתיים הרי הזקן ירד אצלו כמקודם פתח ואמר, רבי רבי, (י') ברית הוא ודאי צדיק ח"י עולמים.

שהוא ל' קטנה מצד החכמה שלמעלה. כאשר יורדת ל' אצלו, אף על פי שבמקומה ל' עליונה נקראת, כאשר יורדת לגבי צדיק ל' קטנה נקראת, ואות ו' אף על פי שהיא ו' עליונה במקומה בעמוד האמצעי. כאשר יורדת אצל צדיק להתחבר בה. ו' קטנה נקראת. אלף בית של אותיות קטנות בו הן. וה' עליונה כאשר יורדת אצל צדיק, קטנה נקראת. ואף על פי שאותיות השם הקדוש בו כלולות, סתומות הן בו. ובשבילו נאמר **סוד ה' ליריאיו ובריתו להודיעם**. ואם סתומות הן בו, במה ניכרות. בשכינה שהיא מראה שמאירה כאשר יורד יק"ק

העולם עשה הברית שכל העולם עומד עליו מלן דכתיב בראשית ברא שית, זהו הברית שהעולם עומד עליו.

(ד) פירוש הזוהר: בוא ראה, כל זמן שישאל שומרים ברית קודש, אז עושים קיום למעלה ומטה. וכאשר עוזבים את זאת הברית, אז לא נמצא קיום למעלה ומטה.

(ה) פירוש הזוהר: והן שבעה מדורי הגיהנם. אותה נפש שלא חזרה בתשובה באלו שלושה, מוריד אותה הקדוש ברוך הוא במדורי הגיהנם האלה, ושם נשכחת לדורי דורות. ואם הוא צדיק נאמר בו כי שבע יפול צדיק וקם. אמר רבי אלעזר ואם הוא צדיק מדוע יורד שם. אלא כדי להוציא משם כל נפש ונפש מאלו שהרהרו בתשובה ומתו בקצרות שנים, והוא טורח בשביתו. זה הוא מאמר ראשון שהוא בראשית.

(ז) פירוש הזוהר: זה סוד את קשתי נתתי בענן. והעמידוהו החברים דבר שהוקש לי. מוקש כתוב בו. שבו היה מוקש לאדם הראשון, כמו שהעמידוהו אדם הראשון מושך בעארלתו היה. ומה ששומר אותו הוא בהקש בשותפות עמי, בדיוקן שלי עליון אמר ויברא אלקים את האדם בצלמו. מפני שמי ששומר ברית זוכה למלכות. הרי הוא בהקש לי בשותפות עמי. ואם לא שומר אותה הופך ק"ש, קשה לו קשה לאות ה'. ועל זה הקש נאמר ובית עשו לקש. והוא לק"ש בהיפוך אותיות שק"ל. והוא שקל הקדש. אוי למי שלא שומר אותה, וזכאי הוא מי ששומר אותה. ומי ששומר ברית זו, הוא עד עליו, ע' מן שמע ד' מן אחד.

דברית, ומאן איהו, ביי"ת, ועאל בין תרין אתון דאשתארו ויהיב לה לישראל. וכד עאל ביי"ת רזא דברית בין תרין אתון אלין, דאנון שי"ן תי"ו, (עאלו) ואתעבידו שב"ת כמה דאת אמר (שמות ל"א) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם, כמה דהוה שירותא דעלמא לאתיחסא בהו כל דרי עלמא מאלין תרין אתון, ש"ת הוה תלין עד דאשתכלל עלמא כדקא יאות, ועאל ביניהו ברית קדישא ואשתכלל בשלימו ואתעבידו שב"ת.

(זוהר חלק א' פרשת בראשית דף נ"ו עמוד א')

ואי האי איהו צדיק גמור דנטר אות ברית אות שבת אות ימים טובים אות תפילין יהבין ליה נפש יתירה מצדיק וכו' עיין שם.

(זוהר בראשית דף ר"ג ודף רמ"ד)

יוסף הצדיק האכיל לשבטים משיירי סעודת שבת זכור את יום השבת ברזא דברית דאיהו יסוד דאחיד ביה יוסף, ועל דא איקרי שבת דהא יוסף כל איקרי, ושבת נמי איקרי כל, ויוסף איקרי נמי שבת, וכן כתב שם פ' תולדות דמוסף שבת נמי מקבל צדיק יסוד עולם דאיקרי כל ואיקרי שבת, ועל כן האכיל יוסף לשבטים משיירי סעודת שבת שלו להכניס בהם קדושת שבת מדת צדיק יסוד עולם דאיקרי שבת.

(זוהר שמות, פרי צדיק)

בשבת יכולין לתקן כל הפגמים

שבת רזא דברית, דשבת הוא תיקון פגם הברית, ויש ויכולת ביד כל ישראל החפצים להתקדש את עצמם בשבת ולהתקרב לקדושתו ית' להגיע לסבר אפי עתיק יומין, כי בשבת יכולין לתקן אל הפגמים מצד התחדשות רוח חדשה כי בכל שבת הנשמה יתירה חדשה במדרגה חדשה משבת העברה.

(פרי צדיק)

הגאולה תלויה בקדושת הברית והשבת

לשמור שבת כהלכתו ולענגו בכל מיני עינוגים הוא תיקון לקר"י וזה כוונת המדרש. אדה"ר פגע בקין, אמר לו מה נעשה בדינך אמר לו עשיתי תשובה ונתפשרתי עם קוני, מיד אמר מזמור שיר ליום השבת. ולכן מצינו שהגאולה תלויה בשמירת שבת. וכבר ידענו שהאריכות הגלות הוא בשביל חטא זה ותיקון חטא זה הוא שמירת שבת וידוע מי שהוא סרוס ביותר עליו הדאגה שח"ו הוציא זרע לבטלה, ובזה יובן הפסוק זה (ישעי' נ"ו) כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי,

ח"י עלמין. דאיהו י' זעירא מסטרא דחכמה דלעילא. דכד נחתא י' לקבה, אף על גב דבאתרה י' עלאה אתקרי, כד נחית לגבי צדיק י' זעירא אתקרי. ואת ו' אף על גב דאיהו ו' עלאה באתרה בעמודא דאמצעייתא. כד נחית לגבי צדיק לאתחברא בה'. ו' זעירא אתקרי. אלפא ביתא דאתון זעירן (דף ס"ה עמוד א') בה אינון. וה' עלאה כד נחתא לגבי צדיק. זעירא אתקריאת. ואף על גב דאתון דשמא קדישא בה כלילין. סתימין אינון בה. ובגינה אתמר (תהלים פרק כ"ה פסוק י"ד) **סוד ה' ליריאיו ובריתו להודיעם.** ואי סתימין אינון בה, במאי אשתמודעאן. בשכינתא. דאיהו אספקלריאה דנהרא כד נחית יקו"ק לגבי צדיק לנהרא בה ודאי. ומנה אשתמודען. הדא הוא דכתיב (ירמיה פרק ט' פסוק כ"ב) כה אמר ה' אל יתהלל חכם בחכמתו. ובהווא זמנא כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע (שם שם כ"ג). ואם יסתלק מצדיק ואשתאר איהו חרב ויבש, מיד אתקריאת אספקלריאה דלא נהרא. בההיא זמנא אל יתהלל חכם בחכמתו.

ומאן גרים לאנהרא לה, ולאשמודעא בה לקודשא בריך הוא, מאן דנטיר ברית

ומאן גרים לאנהרא לה, ולאשמודעא בה לקודשא בריך הוא, מאן דנטיר ברית ורזא דמלה זה השער לה' צדיקים יבאו בו (תהלים פרק קי"ח פסוק כ'). דא איהו תרעא דצדיקיא, ואית לון רשו לאעלא תמן. ודא איהו מאן דאיהו צדיק, ובה יקו"ק. איהו זכי בשכינתא וירית לה, וסליק בה למלכא דאיהו עמודא דאמצעייתא. דאיהו מלך, ואיהו מלכות דילה. ורזא דמלה ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ (ישעיה פרק ס' פסוק כ"א) ודא איהו שכינתא דאתמר בה (ישעיה פרק ס"ו פסוק א') והארץ הדם רגלי.

(תיקוני זוהר תקון כ"ב דף ס"ד עמוד ב', ודף ס"ה עמוד א')

ובמדרש הנעלם ובעוללות אפרים ובילקוט ראובני כתבו גם כן שמרמז על ברית מילה.

עוד בראשית ירא שבת.

(ע' לקמן מהזוה"ק ומספרי בעש"ט ששבת הוא תיקון לברית)

"שבת" ראשי תיבות ש'בת ת'יקון ב'רית, וכאשר נכנסה ביי"ת סוד הברית בין שתי אותיות אלו, שהן שי"ן תי"ו (נכנסו) ונעשו שב"ת

ואיתא בזוהר: ותא חזי"י, כד קימו ישראל על טורא דסיני, עאל בין תרין אתון אלין רזא

הדבר ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ, וזו היא השכינה שנאמר בה והארץ הדם רגלי.

יא) וכאשר נכנסה ביי"ת סוד הברית בין שתי אותיות לו, שהן שי"ת תי"ו, (נכנסו) ונעשו שב"ת

ובוא וראה, כאשר עמדו ישראל על הר סיני, נכנסה בין שתי אותיות אלו סוד הברית, ומי היא, ביי"ת, ונכנסה בין שתי האותיות שנשארו ונתן אותן לישראל. וכאשר נכנסה ביי"ת סוד הברית בין שתי אותיות לו, שהן שי"ת תי"ו, (נכנסו) ונעשו שב"ת כמו שאתה אומר ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם, כמו שהיתה התחלת העולם להתיחס בהם כל דורות העולם מאלו שתי אותיות,

לגבי צדיק להאיר בה ודאי. וממנה ניכרים. זה הוא שכתוב כה אמר ה' אל יתהלל חכם בחכמתו. אם הוא שם נקראת מראה שמאירה. ובאותו זמן כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע. ואם יסתלק מצדיק ונשארו הוא חרב ויבש, מיד נקראת מראה שלא מאירה. באותו זמן אל יתהלל חכם בחכמתו.

י) ומי גורם להאיר לה, ולהכיר בה את הקדוש ברוך הוא. מי ששומר ברית.

וסוד הדבר זה השער לה' צדיקים יבאו בו. זו היא שער הצדיקים, ויש להם רשות להכנס שם. וזה הוא מי שהוא צדיק, ובו יקו"ק, הוא זוכה בשכינה ויורש אותה, ועולה בה למלך שהוא עמוד האמצע. שהוא מלך, והיא מלכות שלו. וסוד

ומורה בזה שאין עליו שום מושל רק שם אלקיו עליו. ועל ידי שמירה מכעס כי על ידי כעס שורה עליו אל אחר אל זר בקרבן.

גם מצינו בנחמיה (י"ג) כשהיו נכשלים וחוטאים ונשאו נשים נכריות וחללו את השבת"י במקח וממכר וכאשר נחמיה רצה שיתקנו עון פגם הברית צוה להם ראשית לקדש את יום השבת (נחמיה פרק י"ג פסוק כ"ב) ואחר כך הפריש מהם את הנשים הנכריות (נחמיה פרק י"ב פסוק כ"ה ל').

יראי שמי שומרי שבת

כתיב (מלאכי ג) וזרחה לכם יראי שמי וגו' פירש"י בתענית (דף ה') יראי שמי שומרי שבת. רצה לומר לפי דאיתא בגמרא (ביצה דף ט"ו) אמר הקדוש ברוך הוא מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה לך והודיעם וכו' מתן שכרה לא עבידא לגלויי. רצה לומר ידוע שאין לו להקדוש ברוך הוא אלא אוצר של יראת שמים לבד שנאמר יראת ה' היא אוצרו ועל כן מי שנכנס לאוצר של יראת שמים אזי הוא משיג קדושת שבת, ומי שאינו נכנס בה אינה משיגה וזה מתנה טובה יש לי אבל אימתי היא מתנה טובה כי אם להנכנס לה לאוצר של יראת שמים משם נעשית מתנה טובה ולא להעומדים חוץ להאוצר של יראת שמים, וזה שכתב מתן שכרה לא עבידא לגלויי רצה לומר בחוץ לאוצר אינו מתגלה.

קדושת שבת אינו משיג אלא זה שיש בו יראת שמים

מוכח מזה שקדושת שבת אינו משיג אלא זה שיש בו יראת שמים. ואיתא ששמירת הברית הוא יתד וקשר והכנה ליראת שמים טהורה, ממילא מוכח ששמירת שבת הוא תיקון וסגולה לשמירת הברית.

כי בהרבה דברים מצינו שמירת שבת דומה לאות ברית בזוהר של פרשת יתרו (דף צ"ג) ובתיקונים (תיקון ל"ח).

א על ידי שמירת שבת זוכה לשלוט ביצרו, ועל ידי שמירת הברית גם כן זוכה לשלוט ביצרו. (עיין בפנים הספר באריכות)

ב שבת הוא סוד המזשפיע לכל ימות השבוע כמו דאיתא בזוהר כבו"ד שב"ת ראשי תיבות כל ברכאין דעילא ותתא ביומא שביעאה תליין, וכן שמירת היסוד הוא גם כן סוד המשפיע בסוד ויוסף הוא המשביר וגו'.

ג שבת נקרא אות, כי אות היא ביני וביניכם ומילה נקרא גם כן אות. זאת אות הברית.

המשך בעלון הבא

לסריסים דייקא אשר יכול להיות שהתשמיש שלהם הוא בהוצאת זרע לבטלה אשר ישמרו את יום השבת שהוא תיקון קרי.

שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. שהמסמר את השבת מרוחק מן העבירה וניצול וקטרוג יצר הרע וכו' מעשות כל רע, רע דייקא שמרמז על פגם הברית שנקרא רע (כמבואר בזוה"ק) ועל ידי שמירת שבת זוכין לתיקון זה.

ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת

איתא במדרש ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת, ר"ח אומר לעשות את השבת, דבר שהברית כוונתה לו, ואיזה זה המילה, הכוונה שאם חס ושלום פגם בברית המילה תיקונו זו שמירת השבת בכל פרייה.

עוד איתא במדרש או אז יכנע לבכם הערל ואז ירצו את עונם אז בגי' ח' זו המילה שניתנה לשמיני או בגי' ז' זה השבת, דקאמר הקב"ה לישראל אם יכנע לבכם הערל בתשובה אזכור ואחמול עליהם ואסלח לעונם אם ישמרו השבת והמילה בלבד.

אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלין ולפי עניות דעתי נראה לי שזה כוונת הגמרא אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלין היינו שבת כפשוטו שבת בראשית. ושמירת היסוד שנקרא גם כן שבת אם היו שומרים השבת והברית בלבד היו נגאלין. (בית יצחק)

כתיב (ישעי' שם) אשרי אנוש יעשה זאת שומר שבת מחללו שנו רבותינו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו ובשמירתו מיחד קודשא בריך הוא ושכינתו ויתוקן אשר גרם להיות נרגן מפריד אלוף.

כתיב (קדושים כ') והתקדשתם והייתם קדושים שני קדושות הם שני מצות הם, השבת והמילה שניהם נקראים קודש, המילה נקרא אות ברית קודש, והשבת כי קודש היא לכם ועל כן שמירת שבת תיקון לפגם הברית. (ועיין ר' נחמן)

כתיב (קדושים כ') קדושים תהיו וגו' אני ה' אלקיכם, ושם שלשה פסוקים זה אחר זה כתיב בהם אני ה' אלקיכם, כי על ידי שלשה דברים אלו הקדוש ברוך הוא מכנה את עצמו להקרא אני ה' אלקיכם, א' על ידי גדר ערוה כמו שכתב רש"י קדושים תהיו פרושים מן העריות, כי על ידי ערוה רחמנא לצלן שורה עליו רוח הטומאה והשכינה מסתלקת מעליו. וכן על ידי שמירת שבת נעשה שותף להקדוש ברוך הוא

ש"ת היו תלויות עד שנשלם העולם כיאות, ונכנסה ביניהם ברית הקודש ונתקן בשליות ונעשו שב"ת.
יב אם שומר שבת שומר הברית, והשומר ברית שומר שבת ויש לרמז בזה פסוק (בשלח) כתיב ויהי ביום השביעי יצאו מן

העם ללקוט. הרי שחיללו את השבת ולכן ראשי תיבות מזה מילה הרי על ידי שחיללו את השבת כאלו מחללי בריתם. והפגם בריתו כאלו מחלל שבת, ומכלל הן אתה שומע לאו, אם שומר שבת שומר הברית, והשומר ברית שומר שבת.